

BEZOEK AAN ZEEMEERMAN MARGOLIN

In het binnenste van een roodgeverfde driemaster die lag te wiegen op het water van Clearwater Harbor in de Amerikaanse staat Florida klonk een schel geluid dat verdween en na enkele seconden terugkeerde. Het geluid had geen constante sterkte, maar nam voortdurend in kracht toe en kreeg al gauw een jankende bijklank die door merg en been ging.

Een deur werd opengeworpen en een jongen die op een been hopte terwijl hij een korte broek ophees, keek verwilderd door een gang die langs een ris kleine kamers liep.

‘Wat is dit voor loeilaaierende gekte,’ zei hij kwaad tegen de spierwitte wanden.

Een tweede deur ging open en een hoofd vol verward haar kwam om de hoek. ‘Grote griezelgruwels, wat ... Oh ... Bobbie, wat is dit voor een zenuwschokkend gedoe? Het lijkt wel een alarm.’

Bob Evers gaf een sjoer aan zijn broek, wreef met twee vuisten over zijn ogen en wachtte op een pauze tussen twee geluidsaanvallen. ‘Alarm? Is er iets mis met deze schuit?’

‘Hoe moet ik ...’ De rest van de woorden van Jan Prins gingen verloren in een nieuwe uitbarsting.

Ineens was het geluid verdwenen. Secondenlang bleven de jongens elkaar aankijken alsof ze wachtten op de volgende explosie.

‘Eerst dacht ik dat het een telefoon was.’

‘Ik ook, joh. Maar er is geen telefoon in de kamer. In de gang evenmin. Ik was een ogenblik bang dat er een politieaanval op komst was of zoiets.’

‘Waarom zouden die hun komst aankondigen?’

‘Doen ze toch altijd. Dat is standaard? Een kwestie van sportief spel. Zo van: we komen eraan, maak dat je wegkomt dan gaan we lekker achtervolgen.’

‘Alsof er op een piratenschuit als deze iets te achtervolgen is. Hoe laat is het, Bobbie?’

‘Veel te vroeg gezien onze activiteiten van de afgelopen nacht. Ik ben nog half dizzy. Maar het is tijd dat we in de benen komen. Eén nachtelijk avontuurtje en we storten ter kooi als bejaarden die mee hebben gedaan aan een uitputtingsslag.’

Jan trok een spottend gezicht. ‘Laat het tje maar weg. De rauspartij van de afgelopen nacht mag je heus wel een volwassen avontuur noemen. Is ons rooie ondier door al het geweld heen geknord of ...’ Hij zette grote ogen op toen ergens in de verte gerinkel klonk. ‘Begint het nu wéér?’

‘Dit is wel een telefoon, Janneman.’

‘O, ja? Maar geen gewone dan toch. Moet je horen, elke keer als de bel gaat, komt er tien decibel aan geluid bij.’

‘Een decibellenbel,’ zei Bob. ‘Ga je aankleden, dan sjoer ik Arie uit zijn bed. Ergens in dit schip is iets helemaal mis aan het gaan.’

Minder dan vijf minuten later stonden ze min of meer ordentelijk gekleed in de kamer van Arie. Het geluid was aangezwellen tot halve orkaankracht en weer verdwenen, maar de gedachte dat het opnieuw kon beginnen bracht spanning op de gezichten.

‘Wat het ook is,’ zei Bob, ‘als het leidt tot een invasie van personen aan wie we moeten uitleggen waarom er een man vastgebonden op een bed in het voorschip ligt, dan hebben we een lange, taaie dag voor de boeg.’
Arie streek over zijn maag. ‘Leggen we ...